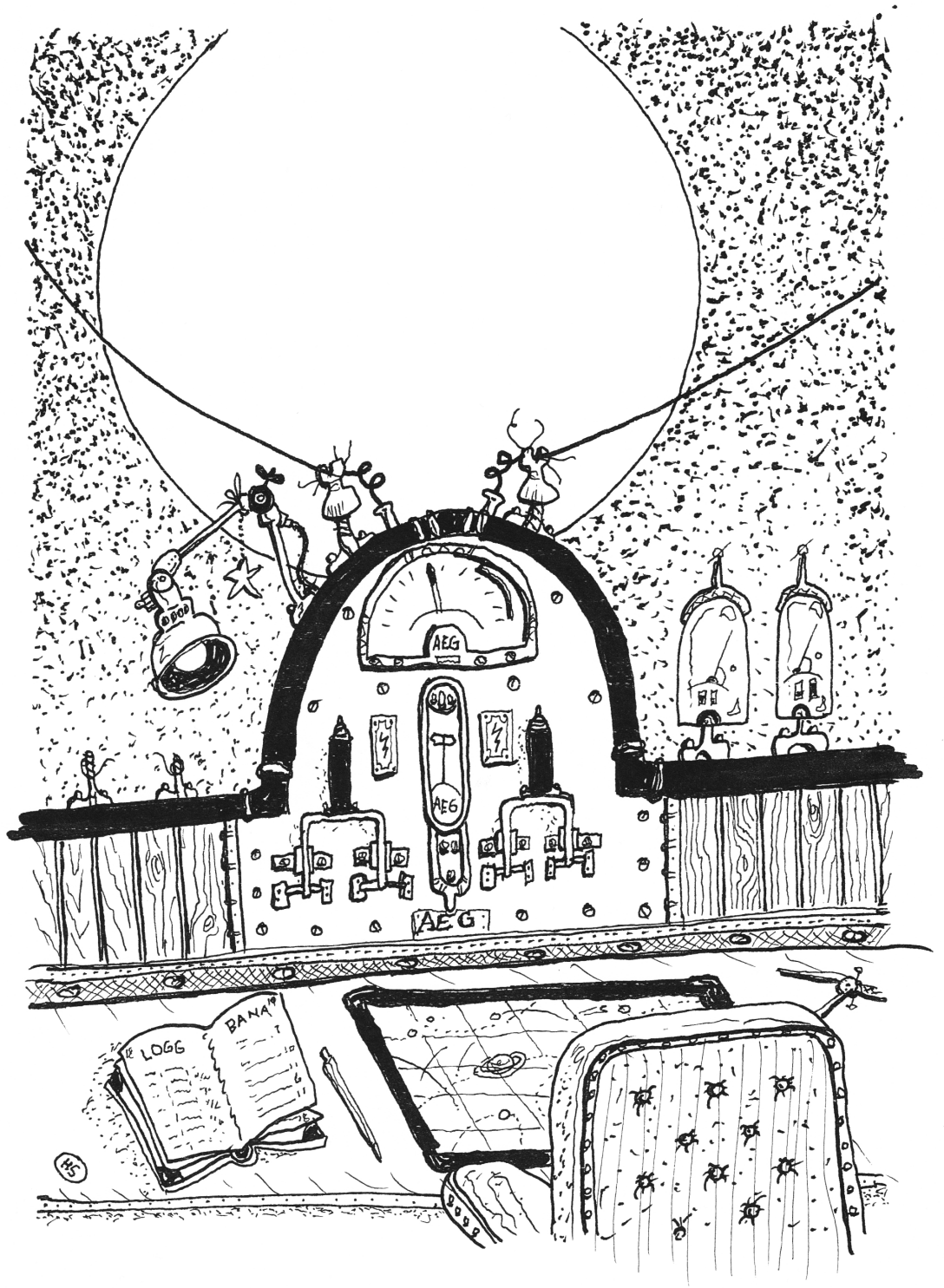

Det finns i Backebo en maskinist
med en pulpet som himlen styrs ifrån.
På golvet ligger självlysande spån
och rymdgrus knastrar vid hans förstukvist.

I Karlavagnen ser man tydligt spår
av underredsbehandling, tvätt och målning.
I Hundens stjärnbild pågår pålning
– en stjärna måste bytas ut i år.

När mörkret faller syns en lyftkran där:
dess rörelser styr Ossram med två spakar.
Från fästet måste stjärnan tas isär

för den har rostet fast i sina hakar
och slocknat, men en ny är färdig redan
och blir den ljusaste i Hunden sedan.

När Ossram hissar månen med talja, block och spel
så kan man tro att månen är rund och ganska hel.
Men om du ger dig tid kan du med blotta ögat ana
små skakningar och ganska många hack i månens bana,
för klotet är så gammalt och slitet nu och nött,
fast allt är oljat fint och varje del blir noggrant skött.

Det är ett handgjort mästerverk, sinnrikt för den som vet.
(På dagen kan den verka som en alldaglig planet.)
Men själva klotet är förgyllt och gjort av vanligt trä
och faserna i månens bana styrs med ett relä
och Ossram kontrollerar allt ifrån sitt verkstadsskjul.
Där hörs ett nattligt surrande från snurror, nav och hjul.

Hans nattskift börjar just när dagen slocknar för oss
andra.
Han vrider runt ett järnreglage och låter månen vandra
och banan är finurlig, allt måste Ossram skriva.
Sen står han vid sin styrpulpet och tänder månens skiva.